

4. 2. 2024 - KOREKTNÍPOROZUMĚNÍSKUTEČNOSTI

Čtení: Izajáš 28,16-22; 1 Petra 2,4-12

Písně:245 – Svatá doba, Páně den / 2 sloky;

188 – Neskládejte v mocných naději;

284 – Nuž Bohu děkujme; 320 – Já chtěl bych Bože můj;

710 – Můj Ježíš mé jest; 779 – Můj Pán všechny svolá

Boží slovo nám ukazuje, abychom věnovali velkou pozornost sami sobě a tomu, co učíme druhé, „Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý. Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům.“ (1 Tim 4,16).

Rádné učení a biblický způsob života jsou dvě nohy, které zajišťují rovnováhu našeho života. Každý zdravý člověk má obě nohy stejně dlouhé, jak je to při křesťanovi – nestává se časem kulhajícím?

Pokud jde o učení, Bůh nám přikázal, abychom: 2.Tim.2 kapitola

Pravda je jako lidské tělo. Je zdravé jen tehdy, když je každá jeho část na svém místě – protože ne všechny biblické pravdy jsou stejně důležité. Uvedu jen jeden příklad. Mluvení cizími jazyky není tak důležité jako vzájemná láska. Pokud přehnaně prosazujete jedno učení na úkor ostatních, pak bude pravda, kterou hlásáte, zdeformovaná jako hlava s přerostlým uchem nebo okem!Kromě toho přikládání důležitosti pouze jedné nauce vždy vede ke kacířství. Proto je důležité v bázní a pokořzvěstovat milost ....

V nejobecnější rovině můžeme říci, že věříme pravdě obsažené v Božím slově (66 knih, které tvoří Bibli), protože to je pravda o Stvořiteli, o stvoření, o člověku a o životě. Protože jsou však pravdy Božího slova neustále překrucovány satanem a deformovány.

Na rozdíl od matematiky a přírodních věd nelze Boží slova pochopit pouhou intelektuální analýzou bez zjevení Ducha svatého. Ježíš řekl, že Bůh tyto věci zakryl před pyšnými intelektuály a zjevil je pokorným prostým lidem, „V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.“ (Mat 11,25). Právě z tohoto důvodu nemohli tehdejší židovští biblisté pochopit Ježíšovo učení a ze stejného důvodu jsem na tom podobně i dnes my! Máme také používat svou mysl, „Bratří, ve svém myšlení nebuďte jako děti. Ve zlém buďte jako nemluvňata, ale v myšlení buďte dospělí.“(1Kor 14,20). K porozumění Božím slovům potřebujeme a prosme o Ducha svatého.

Bůh chce, aby každé jeho dítě bylo zcela svobodné, nenechme se zotročit tradicemi a hříšnými návyky, nebo novými zlozvyky což způsobuje, že čteme Boží slova povrchně. „Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky.Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ (viz Jan 8,31-32).

Ve 2. listu Timoteovi se velmi jasně píše, "Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti,aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. " (2 Tim 3,16-17). Máme toho nejlepšího interpreta: „Ježíš jim odpověděl:

„Mé učení není mé, ale toho, kdo mě poslal. Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe. (viz Jan 7,16-17), neboť počátkem poznání je bázeň před Pánem.

o Bohu

Bible říká, že Bůh je Svatý a je jeden a že v Bohu jsou tři osoby. zajímavá fakta. Bůh je tedy:

- Ze své podstaty nadpřirozený (protože existuje mimo své stvoření)
- Neuvěřitelně mocný (protože stvořil vše, co známe)
- Věčný (existuje mimo čas a prostor)
- Všudypřítomný (stvořil prostor, ale není jím omezen)
- Nepodléhá času ani změnám (to On stvořil čas)
- Nehmotný (protože přesahuje prostor)
- Osobní (kdyby byl neosobní, nemohl by stvořit osobnosti)
- Nezbytný (vše ostatní na něm závisí)
- Nekonečný a jen jeden (nemohou existovat dvě nekonečnosti)
- Mnohotvárný a přesto jednotný (příroda ukazuje mnohotvárnost)
- Inteligentní (nade vše ostatní, jinak by nemohl vše stvořit)
- S jasným záměrem (vše stvořil tak, jak chtěl)
- Morální (morální zákon nemůže existovat bez zákonodárce)
- Starostlivý (jinak by žádný morální zákon neexistoval)

o Kristu

Jan 1,1 říká, že „to Slovo bylo Bůh”. Jan 1,14 hovoří, že „Slovo se stalo tělem”. Z toho jasně vyplývá, že Ježíš je vtěleným Bohem. Tomáš, učedník, říká svému Mistru: „Můj Pán a můj Bůh” (Jan 20,28). Ježíš jej neopravuje. Apoštol Pavel jej popisuje jako: „...Velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista” (Titovi 2,13). Apoštol Petr říká rovněž: „...náš Bůh a Spasitel, Ježíš Kristus” (2. Petrův 1,1). Bůh Otec je svědkem Ježíšovy pravé identity: „O Synovi však: Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo práva je žezlem tvého království.” Starý zákon prorokuje o Ježíši Kristu a oznamuje Jeho božství: Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán Syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: Podivuhodný Rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje.

Jak už napsal C.S.Lewis – věřit v Ježíše jako velikého učitele není volba. Ježíš jasně a nepopíratelně vyhlášoval, že je Bůh. Jestli nebyl, pak byl lhářem a nemůže tedy být ani prorokem, dobrým učitelem nebo zbožným mužem. Při pokusech zlehčit Ježíšova slova moderní „učenci” říkají, že „skutečný historický Ježíš” nevyslovil množství výroků, které mu Bible připisuje. Kdo ale jsme my, že chceme protirečit Božímu slovu ohledně toho, co Ježíš řekl nebo neřekl? Jak může nějaký „učenec” 2000 let po Ježíši lépe vědět, co On řekl nebo neřekl, jako ti, co s Ježíšem žili, sloužili Mu a dali se Jím vyučovat (Jan 14:26)?

Proč je otázka skutečné Ježíšovy totožnosti tak důležitá? Proč záleží na tom, jestli Ježíš je, nebo není Bůh? Nejdůležitějším důvodem je, že kdyby nebyl Bůh, Jeho smrt by nepostačovala na splacení trestu za naše hříchy a za hříchy celého světa (1. Jana 2,2). Jedině Bůh mohl zaplatit tak nekonečný

dluh. Ježíš musel být člověkem, aby mohl za nás zemřít. Spasení je dosažitelné jedině skrze víru v Ježíše Krista. Protože byl Bůh, mohl být tou jedinou cestou ke spasení. Protože byl Bůh, mohl prohlásit: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne." (Jan 14,6).

Každý ví, jak těžké je žít, byť jen jeden den bez hříchu! Dalo by se tedy říci, že největší zázrak, jaký kdy Ježíš vykonal, byl život bez hříchu po více než 33 let. I když byl denně pokoušen jako my, odolával hříchu až do smrti, protože vždy přijímal od Otce milost, o kterou hlasitým voláním a slzami žádal (Židům 5,7 a 12,3-4). abychom ho napodobovali a podle jeho příkladu brali každý den svůj kříž a usmrcovali svou vlastní vůli (Luk 9,23).

Člověk začíná hřešit, když se nebrání hříchu a neprosí Otce o milost vítězství, protože hřích nebere vážně. Nejsme povoláni napodobovat vnější aspekty Ježíšova života, ale vytrvale překonávat hřích.

Duch svatý nás vybízí, abychom učinili dvě vyznání o Ježíši. Jedna, **že Ježíš je náš Pán, a druhá, že Ježíš přišel v lidském těle** (1. Korint12,3; 1. Jan 4,2-3). Obojí je stejně důležité, ale to druhé je zvláště důležité, protože je psáno, že znakem antikristova ducha je, že nevyznává, že Ježíš přišel v lidském těle (2 Jan 7).

zaměřeno na spasení(osvobození)

Spasení je osvobození z něčeho nebezpečného anebo z utrpení. Spasit je osvobodit anebo ochránit. To slovo v sobě nese myšlenku o vítězství, zdraví anebo ochraně. Někdy používá Bible slova vysvobození anebo zachránění narážejíc na dočasné, fyzické vysvobození, jako například Pavlovo vysvobození z vězení (Filip 1,19).

"Spása" se častěji týká věčného duchovního osvobození. Když Pavel řekl Filipínskémudozorci, co má dělat, aby byl spasen, měl na mysli dozorcův věčný úděl (Skutky 16,30-31). Ježíš srovnával být spasen se vstupem do Božího království (Matouš 19,24-25).

Z čeho jsme zachráněni? Podle křesťanské doktríny o spasení jsme zachráněni z "trestu", tj. z Božího soudu hříchu (Řím 5,9; Tesalo 5,9). Náš hřích nás oddělil od Boha, a následkem hříchu je smrt (6,23). Biblická spása se týká našeho osvobození z následku hříchu, a proto vyžaduje odstranění hříchu.

Kdo vykonávázáchranu? Jedině Bůh může odstranit hřích a osvobodit nás od trestu za hřích (2 Tim 1,9; Titovi 3,5)

Jak Bůh zachraňuje? Podle křesťanské doktríny spásy Bůh nás zachránil skrze Krista (Jan 3,17). Jmenovitě to byla Ježíšova smrt na kříži a následné vzkříšení – to vykonalo naši spásu (Řím 5,10; Efez 1,7). Písmo je jednoznačné že spása je velkorysý, nezasloužený dar Boží (Efez 2,5,8) a dostupný jedině skrze víru v Ježíše Krista (Skut 4,12).

Jak my přijímáme spásu? My jsme spaseni vírou. Prvně musíme slyšet evangelium – dobrou zprávu o Ježíšově smrti a vzkříšení (Efez 1,13). Potom musíme věřit – plně důvěřovat Pánu Ježíši (Řím 1,16). To zahrnuje pokání, změnu smýšlení o hříchu a o Kristu (Skut 3,19), a vzývání jména Páně (Řím 10,9-10, 13)

Definice o spáse by byla "**Osvobození – z milosti Boží – od věčného trestu za hřích je uděleno těm, kdo vírou přijmou Boží podmínky: pokání a víru v Pána Ježíše**". Spása je dostupná jedině v Ježíši (Jan 14,6; Skut 4,12) a její opatření, záruka a zajištění závisí na samém Bohu.

o církvi

Mnoho lidí dnes chápe církev jako místo, budovu, kostel. To není biblicky správné. Slovo církev pochází z řeckého slova ekklesia, které se překládá jako „shromáždění“ nebo „vyvolení“. Základem slova „církev“ tedy není budova, ale lidé. Je ironické, že když se zeptáte lidí, do které církve chodí, většinou vám označí budovu nebo denominaci. Řím 16,5: „...pozdravuj také církev u nich doma...“ Pavel poukazuje na církev u nich doma, ne na budovu církve, ale shromáždění věřících.

Církev je Tělo Kristovo. Efez 1,22-23 říká: „Bůh poddal všechno pod jeho nohy a jako hlavu všeho jej dal církvi, která je jeho tělem, totiž plností Toho, který naplňuje všechno ve všech.“ Tělo Kristovo tvoří všichni, kdo věří v Ježíše Krista, ode dne Letnic (Skutky kapitola 2) až do Kristova návratu. A jen on sám je svrchovanou hlavou církve, není to žádný ....

Všeobecná církev je církev, kterou tvoří všichni ti, kdo mají osobní vztah s Ježíšem Kristem. 1Korint 12,13 říká: „Ať už jsme totiž Židé či Řekové, otroci nebo svobodní, všichni jsme jedním Duchem pokřtěni do téhož těla a jeden Duch se nám všem stal nápojem.“ Vidíme tedy, že každý, kdo věří je součástí Kristova těla. Opravdová Boží Církev není žádná budova nebo denominace. Obecná Církev Boží je tvořena všemi těmi, kdo přijali spasení skrze víru v Ježíše Krista.

Místní církev(sbor) je místo, kde mohou členové všeobecné církve plně uplatnit principy „celého“ těla z 1. Korint 12 – **povzbuzovat se, vyučovat a navzájem se budovat v poznání a milosti Pána Ježíše Krista.**

Nakonec musíme pamatovat na to, že nejzvláštnějším znamením Ježíšových učedníků je jejich vzájemná láska (Jan 13,35). Proto se každé společenství musí snažit vytvořit stejnou jednotu, jakou má Otec se Synem (Jan 17,21).

V těchto 60 dnech před Velikonocemi přeji Boží doteky lásky na každý den Š. Marosz